

Sygn. akt III Ca 1042/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SR (del.) Ewa Buczek – Fidyka

Protokolant Wioletta Matysiok

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko B. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt I C 1027/12

1. **oddala apelację;**

2. **przyznaje adwokatowi S. O. od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Zabrze) kwotę 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych), w tym kwotę 69 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych) podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu powódce w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 1042/14

UZASADNIENIE

Powódka J. P. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej B. G. kwoty 5.000 zł, z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia za zaniechania procesowe pozwanej przy reprezentowaniu powódki.

Uzasadniając żądanie powódka twierdziła, że pozwana w sprawie zarejestrowanej

w Sądzie Rejonowym w Zabrze pod sygn. akt VII Co 754/10 została ustanowiona jej pełnomocnikiem z urzędu w sprawie przeciwko L. F. (1) o zapłatę 18.000zł. Pomimo tego pozwana nie podejmowała żadnych czynności, czym naraziła ją na straty finansowe w przypadku ewentualnego przedawnienia roszczeń.

Pozwana B. G. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie

na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu. Zarzuciła, że w sposób należyty reprezentowała interesy powódki. Podnosiła, że nie wniosła pozwu w sprawie przeciwko L. F. (2), gdyż powódka nie dostarczyła jej koniecznych dokumentów oraz że nie doszło do przedawnienia roszczeń powódki przeciwko L. F. (2), gdyż w imieniu powódki wszczęła postępowanie o zawezwanie go do próby ugodowej.

Sąd Rejonowy w Zabrze w wyroku z dnia 25 02 2014r. oddalił powództwo, przyznał pełnomocnikowi powódki koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej

z urzędu oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia stwierdził, że ustanowienie

z urzędu pozwanej pełnomocnikiem powódki z mocy regulacji art. 118 k.p.c. rodziło takie same skutki jak udzielenie pełnomocnictwa procesowego i w przypadku jakichkolwiek zaniedbań pełnomocnik odpowiada „na zasadzie przepisu art. 471 k.c.

za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania”, przy czym stosownie

do regulacji art. 6 k.c. ciężar wykazania okoliczności dotyczących odpowiedzialności odszkodowawczej spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Następnie wskazał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że pozwana od momentu ustanowienia jej pełnomocnikiem z urzędu podejmowała starania w celu zgromadzenia materiałów umożliwiających ustalenie relacji prawnych łączących powódkę z L. F. (2) i wytoczenie przeciwko niemu powództwa. W tym celu skontaktowała się z powódką, podała jej swój numer kontaktowy oraz wskazała jakie dokumenty będą konieczne, żeby skutecznie wnieść powództwo. Na kolejnych spotkaniach przedstawiła jej tylko kserokopie pewnych dokumentów, które „nie wspierały ewentualnego powództwa i nie dawały żadnych pozytywnych rokowań co do jego skuteczności”. Ocenił, że w tej sytuacji oczekiwanie pozwanej na dostarczenie materiałów mogących stanowić podstawę skutecznego wniesienia uzasadnionego powództwa było w pełni uzasadnione, zwłaszcza, że interesy powódki zostały zabezpieczone wniesieniem wniosku o zawezwanie L. F. (1) do próby ugodowej, co doprowadziło do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczeń. Przywołał regulacje: art. 471 k.c. w zw. z art. 355 k.c. oraz art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. dokonał ich wykładni po czym stwierdził, że powódka nie wykazała, że doznała szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z ewentualnym zawinionym zachowaniem pozwanej. Zaznaczył, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów uzasadniających twierdzenie o wysokości poniesionej szkody i uznał powództwo za bezzasadne. O kosztach procesu orzekł stosując regulację art. 102 k.p.c., mając na uwadze sytuację materialną i zdrowotną powódki, o należnym pełnomocnikowi powódki z urzędu wynagrodzeniu orzekł na mocy § 19 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., nr 163, poz. 1348)..

Orzeczenie zaskarżyła **powódka J. P.**, która wносиła o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa, a nadto zasądzenie na rzecz ustanowionego dla niej pełnomocnika z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniach obu instancji. Zarzuciła orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że zachodzą przesłanki do oddalenia powództwa, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do odmiennych wniosków.

Podnosiła w szczególności, że jak wynika to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwana nie prowadziła w sposób prawidłowy powierzonej jej sprawy, nie interesowała się sprawą oraz spotykała się z powódką i zapoznawała z problematyką sprawy w warunkach, które mogły powódkę krępować oraz narazić na utratę zaufania. Pozwana nie utrzymywała z powódką kontaktu (kontakt był rzadki) oraz nie odpisała na skierowany do niej list. Powódka mogła natomiast zasadnie oczekiwać, że ustanowiony dla niej pełnomocnik z urzędu będzie utrzymywał z nią stały kontakt oraz będzie spotykał się z nią w warunkach pozwalających na zachowanie dyskrecji.

W odpowiedzi na apelację **pozwana B. G.** wniosła o oddalenie apelacji oraz o obciążenie powódki kosztami postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Ustalenia składające się na podstawę faktyczną orzeczenia nie były kwestionowane w apelacji, mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku źródłach dowodowych.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wiarygodności źródeł dowodowych jest logiczna, mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i Sąd odwoławczy ją podziela.

Podniesiony w apelacji zarzut popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych tylko werbalnie odnosi się do podstawy faktycznej orzeczenia.

W jego ramach skarżąca w istocie kwestionowała bowiem dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego i dlatego nie ma on wpływu na powyższą ocenę

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego jest trafna.

Ma ona oparcie w prawidłowo zastosowanych przepisach prawa wskazanych

w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i Sąd odwoławczy ocenę prawną Sądu pierwszej instancji w całości podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

W jej kontekście zaznaczyć jednak należy, że niezależnie od kwalifikacji roszczeń powódki, zarówno w reżimie odpowiedzialności kontraktowej jak i reżimie odpowiedzialności deliktowej pierwotną i zasadniczą przesłanką powstania roszczeń

o zapłatę odszkodowania oraz o zapłatę zadośćuczynienia jest powstanie odpowiednio: szkody materialnej oraz krzywdy, czy to fizycznej czy psychicznej, przy czym ciężar ich wykazania – stosownie do regulacji art. 6 k.c. – obciąża strona powodową,

która z faktu ich zaistnienia wywodzi korzystne dla siebie skutki w postaci powstania po stronie pozwanej odpowiedzialności za ich zaistnienie.

Jak trafnie ocenił Sąd pierwszej instancji z tego obowiązku powódka się

nie wywiązała.

Na te okoliczności nie zaoferowała ona Sądowi żadnych dowodów, więcej

w materiale sprawy brak jest jakichkolwiek twierdzeń precyzujących: jakie konkretne szkody materialne czy też krzywdy miały powstać po jej stronie w wyniku zachowań pozwanej, na czym one polegały, jaki był ich zakres i jaką zamykają się one kwotą (powódka ograniczyła się do sprecyzowania wysokości łącznego żądania pozwu w kwocie 5.000zł, co nawet nie pozwala zindywidualizować wysokości poszczególnych dochodzonych roszczeń, gdyż każde z nich powinno było zostać z osobna sprecyzowane w ramach łącznego żądania).

Powoduje to, że już tylko z tego powodu powództwo było bezzasadne, co znalazło prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku.

Niezależnie od tego Sąd pierwszej instancji trafnie ocenił, że pozwana

nie ponosi winy za nieszczęście dotychczas w imieniu powódki postępowania sądowego przeciwko L. F. (2) (zarówno w kontekście reżimu odpowiedzialności kontraktowej jak i reżimu odpowiedzialności deliktowej stanowi ona kolejną samodzielną przesłanką ewentualnej odpowiedzialności pozwanej).

Łączący strony stosunek prawny umowy zlecenia (uregulowany w art. 734

i nast. k.c.) ze swej istoty wymaga współdziałania jego stron, co z kolei nakładało na powódkę obowiązek dostarczenia pozwanej niezbędnych informacji oraz dokumentów albo wskazania innych źródeł dowodowych pozwalającej jej pod kątem prawnym zindywidualizować roszczenia powódki a następnie w postępowaniu sądowym je udowodnić.

W materiale sprawy nie wykazano, iż takie dokumenty zostały pozwanej dostarczone przez powódkę, czy też, że powódka wskazała pozwanej inne źródła dowodowe, co pozwalałoby Sądowi ocenić czy pozwana dysponowała dostatecznym materiałem pozwalającym jej wszcząć w imieniu powódki postępowanie sądowe przeciwko L. F. (2) (fakt niedostarczenia pozwanej przez powódkę tego materiału dowodowego pośrednio potwierdza fakt, iż pozwana zamiast wszcząć to postępowanie w celu przeciwdziałania ewentualnemu przedawnieniu roszczeń wszczęła w imieniu powódki w sprawie o sygn. akt I CO 2414/12 postępowanie sądowe o za-wezwanie L. F. (1) do próby ugodowej, a przywołane w apelacji zaznania świadka F. P. - syna pozwanej – nie zawierają żadnych informacji pozwalających ustalić jakie konkretne dokumenty zostały dostarczone pozwanej przez powódkę, a ich wiarygodność jest ograniczona z uwagi na łączące go z powódką więzi rodzinne).

Wszczęcie tego postępowania było przy tym w znacznym zakresie zbędne, gdyż z materiału sprawy zarejestrowanej w Sądzie Rejonowym w Zabrzu pod sygn. akt VIII C-upr 305/10 wynika, że L. F. (1) jednoznacznie deklarował gotowość wydania powódce towaru znajdującego się w wynajmowanym przez nią lokalu, z czego powódka nie skorzystała (odpowiedź L. F. (1) na wniesiony w tej sprawie przez powódkę sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 26 07 2010r – k 45).

Przywołane w apelacji okoliczności kontaktowania się pozwanej z powódką niewątpliwie mogły powodować u powódki skrepowanie, lecz to jednak samo w sobie nie rodzi po stronie pozwanej odpowiedzialność cywilno-prawnej.

Reasumując, zaskarżony wyrok jest prawidłowy i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego świadczonego powódce urzędu

w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. § 2 ust. 1 i 3 w zw.

z art. § 6 pkt 3 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., nr 163, poz. 1348).

SSR (del.) Ewa Buczek – Fidyka SSO Leszek Dąbek SSO Barbara Braziewicz